

LA RECOLLIDA SELECTIVA DE RESIDUS, UNA APOSTA DE FUTUR

Número 39, octubre de 1997

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Joan Clos pren el relleu
a Barcelona

**Els alcaldes de la ciutat
dels prodigis**

A photograph of three men in suits standing in front of the Sagrada Família in Barcelona at night. The man on the left has a mustache and is wearing a red tie. The man in the center is wearing a grey suit and a patterned tie. The man on the right is wearing glasses and a dark tie. The background shows the illuminated facade of the Sagrada Família against a dark blue sky.

SUMARI

ACTUALITAT	3	Joan Clos toma el relevo de Pasqual Maragall al frente de la alcaldía de Barcelona
ENTREVISTA	4-5	Joan Clos: "Volem una ciutat pròspera, de qualitat, que funcioni i que doni oportunitats a tothom"
OPINIÓ	6-7	Des de Catalunya, Federalisme Pasqual Maragall
ACTUALITAT	8	Se presenta en Barcelona la alternativa de izquierdas gallega para las autonómicas
CONGRÉS I SENAT	9	Pressupostos 97: un negoci ruïnós per a Catalunya Lluís Miquel Pérez i Segura
PARLAMENT	10-11	Construïm l'alternativa Joaquim Nadal L'endeutament del govern de Pujol Martí Carnicer
MÓN LOCAL	12-13	El pacte entre el PP i CiU treu diners als municipis de Catalunya Els municipis tornen a demanar un Pacte Local que millori la qualitat de vida dels ciutadans
MEDI AMBIENT	14-15	El PSC hace una decidida apuesta por la recogida selectiva de residuos
ACTUALITAT	16-17	La Festa de la Rosa se consolida como el gran encuentro anual del socialismo catalán
COMUNICACIÓ	18	Contra la libertad de expresión Enric Sopena
CULTURA I OCI	19	
ENTREVISTA	20	José Luis Martín: "La gente empieza a ver que la derecha incumple sus promesas". Claudia N.

OCTUBRE 1997

NÚMERO 39

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correcció: Montse Pallarès

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B.37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona

Telèfon 495 54 00 - **Fax** 495 54 26

Nadal critica el populisme de Pujol

Joaquim Nadal, president del grup socialista al Parlament, va acusar Jordi Pujol de fer un discurs patriòtic tancat i reduccionista a la conferència "Construïm l'alternativa", que va pronunciar a Barcelona la vigília de l'onze de setembre. Nadal va responsabilitzar CiU d'haver iniciat una estratègia de "reescalfament nacional" amb un "populisme d'excitacions merament espirituals" i reiterades apel·lacions "a la fe i la pàtria com a fonaments únics de les essències", que provoquen aquesta visió reduccionista de la pròpia identitat. A aquesta política de focs d'artifici Nadal afegí un preocupant "desgovern, desorientació i desencís" del govern Pujol. En contrast amb aquesta

► *Quim Nadal.* manca d'impuls polític, Nadal va apuntar que per a l'alternativa d'esquerres al pujolisme "l'autogovern és més important que l'autodeterminació", des d'una posició de defensa d'un federalisme diferencial i un catalanisme plural.

Pujol, a la deriva

Cada dia que passa el govern de Jordi Pujol està més esgotat, no té iniciatives ni projectes i és incapaç de reaccionar davant els atacs i despropòsits del govern del PP, com és el cas del lamentable espectacle que va oferir el PP amb l'homenatge a Miguel Ángel Blanco a la plaça de Las Ventas on es va xiular i escridassar Raimon per parlar i cantar en català.

La situació arriba a extrems inaudits quan Pujol defensa davant el Consell Nacional del seu partit que té acords amb Aznar per finançar la sanitat, per la qual cosa donaria suport als pressupostos i, posteriorment, apareix el vicepresident Rodrigo Rato negant l'existència d'aquest acord.

Molts ciutadans i militants de Convergència ja es qüestionen per què Pujol aguanta tots els desaires del PP, atenent la política d'aquest partit, clarament desfavorable per a Catalunya, d'ús i abús de les privatitzacions de les grans empreses amb l'únic objectiu d'impulsar la campanya de persecució dels mitjans de comunicació crítics, com també la manipulació del poder judicial que està protagonitzant. Cal estar atents perquè

corren aires d'involució democràtica. Està clar que Jordi Pujol no té capacitat de reacció i senzillament és en mans del PP. Aquesta situació es reflecteix al Govern a Catalunya, de manera que projectes de futur cabdals com ara el Pla del Delta, la tercera pista de l'aeroport, el Pla d'afectació de ferrocarrils, la continuació del quart cinturó, l'autovia Manresa-Berga, les rieres del Maresme...o bé el retard en la posada en marxa de centres escolars es troben pràcticament paralitzats a l'espera de la seva definició.

L'única iniciativa del govern de CiU és la Llei del català, que malgrat que és una llei fonamental per a la convivència a Catalunya, el govern de Pujol no ha sabut fomentar el consens entre les diverses forces polítiques i, a la vegada, amb la societat. Caldria potser saber si realment CiU està interessada en aconseguir aquest consens. S'estan produint confrontacions de les quals CiU n'és l'únic responsable, ja que el Govern de la Generalitat és qui ha d'establir el grau d'implantació de coneixement i ús del català i, especialment, quan des de diversos sectors se li han sol·licitat ajuts per impulsar el català que li han negat.

Antoni Poveda

Joan Clos toma el relevo de Pasqual Maragall al frente de la alcaldía de Barcelona

Pasqual Maragall se quedará para siempre en el corazón de los barceloneses. Se cierra una etapa brillantísima en la historia de la ciudad y se abre una nueva llena de esperanzas y retos de futuro. Joan Clos tiene la experiencia y los apoyos necesarios para ser el gran alcalde de la Barcelona del año 2.000.

El majestuoso Saló de Cent fue el escenario que albergó el segundo traspaso de poderes en la reciente historia de los ayuntamientos democráticos de Barcelona. Al igual que sucedió en 1982 entre Narcís Serra y Pasqual Maragall, fue éste último el que hizo entrega del bastón de mando a Joan Clos. Un emotivo abrazo selló el histórico instante, ante el aplauso de los numerosos asistentes, entre los que no se encontraba ningún representante de la Generalitat, a pesar de que estaban invitados. Sí asistieron, en cambio, Narcís Serra y los presidentes del Parlament de Catalunya y la Diputación de Barcelona, Joan Reventós y Manuel Royes respectivamente.

► Joan Clos y Pasqual Maragall en el momento del traspaso del bastón de mando.

Clos, en su primer discurso como Alcalde, hizo una apuesta por mantener el consenso sobre los grandes temas de Barcelona

Joan Clos recibió, como estaba previsto, los 21 votos de la mayoría de progreso que gobierna el Ayuntamiento de Barcelona - los 17 concejales del PSC, los dos de IC y los dos del PI-, mientras que las dos fuerzas de la oposición optaron por votar a sus respectivos candidatos, CiU a Miquel Roca y el PP a Alberto Fernández Díaz. El flamante

alcalde apostó en su primer discurso institucional por mantener el consenso básico entorno a los grandes temas de la ciudad y por mejorar las relaciones de la capital de Catalunya con la Generalitat, según Clos "tenemos las piezas necesarias: tenemos el saber hacer, tenemos la ambición, tenemos el modelo y tenemos lo más importante, la gente". Clos marcó en su discurso los principales retos de futuro: la ampliación del aeropuerto, la mejora del tráfico, la rehabilitación del parque de viviendas, la estructuración político-administrativa del área metropolitana o el reconocimiento por parte del resto de administraciones de un mayor papel para el gobierno municipal de Barcelona.

Minutos antes, Pasqual Maragall, en el pleno de renuncia previo al de la institución del nuevo alcalde, hizo un discurso emotivo, lleno de anécdotas y de referencias personales en el que, por ejemplo, reprochó a Pujol "no haber sabido reconocer la importancia de Barcelona" y le pidió "que reconozca la deuda que tiene contraída con Tarradellas y que le imite en el trato franco y continuado con los alcaldes", al tiempo que le hacía un velada invitación a no perpetuarse en el cargo y dar ejemplo, como él mismo estaba haciendo. Pasqual Maragall será sustituido en el consistorio por Cati Carreras, que ocupaba el cargo de comisionada del alcalde para la montaña de Montjuich.

Joan Clos, Alcalde de Barcelona

“Volem una ciutat pròspera, de qualitat, que funcioni i que doni oportunitats a tothom”

Des del 26 de setembre Joan Clos ocupa el màxim seient de l'Ajuntament de Barcelona. Regidor des del 1983, compta amb un important bagatge municipal com a responsable de salut pública, de la rehabilitació de Ciutat Vella, de les finances municipals o, darrerament, com a mà dreta de Pasqual Maragall. Joan Clos, en aquesta entrevista, contempla el futur de Barcelona amb optimisme.

El relleu a l'Alcaldia de Barcelona ha estat modèlic. Des de *Endavant* et

desitgem tota mena d'encerts i aprofitem per donar-te l'enhorabona en nom dels lectors i lectores de la revista. Ara, com a nou alcalde, quins són els reptes de futur?

Tenim una Barcelona que ha elegit el que vol ser: una ciutat humana per a homes i dones desitjosos d'exercir com a ciutadans. Al meu entendre es tracta d'una magnífica oportunitat per recordar-nos que el que es pugui veure d'aquí a 50 anys dependrà en bona mesura de com siguem capaços de continuar creient en la societat del benestar.

Ha estat difícil posar-se d'acord amb els grups de govern de l'Ajuntament per preparar el relleu? Com definiries el funcionament de l'acord de govern entre PSC, IC i PI?

Sòlid i dinàmic. Les noranta pàgines del pacte segueixen vigents. Ara som a la pàgina 45, és a dir, a la meitat del pacte i complirem el que queda fins al 99. Per exemple, el que queda serà molt visible per a la ciutat: ronda del mig, Sant Andreu-Sagrera, Diagonal-Mar, Gran Via... Tants metres cúbics de terra com es varen remoure en l'obra olímpica.

Com ha de ser la relació de Barcelona amb l'entorn metropolità?

La visió de la regió metropolitana des

de Collserola ens recorda el no cometre els errors d'altres èpoques fosques del passat i a dissenyar un Pla Territorial Regional Metropolità d'actualitat, modern, políticament consensuat, participatiu i d'una qualitat formal a l'altura de les nostres fites de les bones èpoques.

“En els darrers anys, Barcelona ha viscut un període excepcional de la seva història”

Passejar per Barcelona sense veure diferències abismals entre barris, obrir-nos al mar, recuperar els rius, fer de Collserola el Parc Natural de la ciutat, d'aquestes i d'altres maneres hem anat definint el nostre projecte de ciutat. Quin balanç fas del període 1979-1997?

En els darrers anys, Barcelona ha viscut un període excepcional de la seva història. La gran transformació de la ciutat no té equivalència en períodes històrics anteriors. Els Jocs Olímpics de 1992 han marcat una fita però també han tancat una etapa. Ara és el moment de prendre les decisions encertades per a donar el nou impuls que la ciutat necessita.

Si haguessis de definir aquest nou impuls com alcalde fins a les properes eleccions, quin seria?

Nosaltres estem preparats per competir. Barcelona és ja un punt de referència de moltes qüestions. Barcelona és una ciutat coneguda i reconeguda arreu del

món. Estem preparats perquè som una ciutat viva, en constant millora i evolució. Aquesta ciutat té una energia impressionant. El que ens proposem és canalitzar-la en funció d'uns objectius clars. Hem de decidir què volem ser, on volem anar, quin tipus de futur volem per a la nostra ciutat.

I quina ciutat vol l'alcalde?

Volem una ciutat pròspera, una ciutat que funcioni i que doni oportunitats a tothom. Volem una ciutat de qualitat. Qualitat en els serveis, però també i per sobre de tot, qualitat de vida. Una ciutat de progrés i una ciutat de les persones, una ciutat on tothom tingui oportunitats de progressar, una ciutat on ningú pugui quedar al marge.

“Fins al 99 remourem tants metres cúbics de terra com a les obres per als Jocs Olímpics”

I com es concretarà?

El gran repte és construir un nou projecte d'acord amb les il·lusions dels ciutadans i amb la voluntat de resoldre els desequilibris socials i territorials que encara existeixen, així com els reptes de l'exclusió social perquè ningú quedi al marge del progrés.

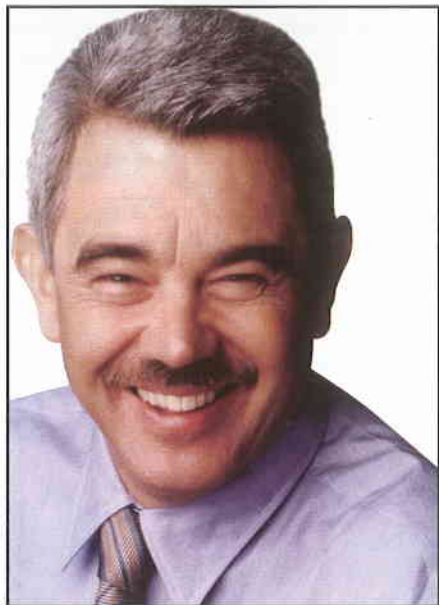
“El gran repte és construir un nou projecte d'acord amb les il·lusions dels ciutadans”

Finalment, quin és l'esperit de Barcelona?

Hi ha una manera de fer les coses, un model, el model Barcelona. En què consisteix? En fer les coses des de l'acord, des del consens, des del diàleg. Només així es poden explicar coses tan distintes com l'èxit dels Jocs Olímpics, l'assentament del model de descentralització i participació ciutadana, l'elaboració de la Carta Municipal o el projecte del 2004. Tots junts, independentment del color polític de cadascú, treballant per un objectiu comú: Barcelona. El meu estil és el pacte, el consens i el diàleg.

A Europa bufen vents federalistes. Fins i tot a Espanya la dreta ha hagut d'acceptar de fet les tesis federalistes a conseqüència dels seus pactes amb els nacionalismes conservadors. Pasqual Maragall analitza en aquest article les bases d'un nou federalisme que ja es practica a bona part d'Europa.

► Pasqual Maragall

Des de Catalunya, Federalisme

nacionalista basca i catalana. Em refereixo, és clar, a una majoria estable, és a dir, no subjecta als canvis d'humor d'Anguita.

3) El fet que les dretes nacionalistes no puguin governar soles a Euskadi i Catalunya obliga encara més a l'entesa de totes les dretes, tant si és per compensar un pacte local amb els socialistes (PNB) com si és per reforçar un pacte local amb el PP (CiU).

Davant d'aquesta situació, l'esquerra pot optar o per un essencialisme estatista o per un sincer federalisme en què sempre ha cregut però que sempre ha hagut de silenciar fora del partit (dins tot ha estat federal des de sempre: executiva federal - és bo recordar-ho ara que tants mencionen la presència dels secretaris generals dels partits de les comunitats històriques com a prova de baronies i no de federalisme-, Comitè Federal, Congrés Federal, etc. Encara més, al pacte entre el PSC i el PSOE es parla del PSC com un partit sobirà, tot i que l'ús que s'ha fet d'aquesta sobirania ha estat més aviat sobri).

El caràcter desembastat del sobtat autonomisme de la dreta espanyola pot portar-nos a la temptació primerament citada: la defensa de l'Estat com a exigència de racionalitat (més que com a antiautonomisme). Alguna cosa d'això hi deu haver, davant la impossibilitat de quadrar les xifres de la sanitat i encara menys les del *cupo* basc, reconeixent que la fórmula ideada pels socialistes el 1987 per al càlcul d'aquest últim era equivocada i que s'haurà de retocar el 2001 si es vol realment una convergència de la despesa pública transferida per habitant. Però una actitud purament defensiva no tindria sentit en el moment en què la dreta ha deixat d'amenaçar amb el seu tradicional rebuig autoritari a la combinació de progrés, llibertats i autonomia que a l'imagi-

nari col·lectiu representava l'esquerra.

El federalisme possible avui, amb el nom que sigui, hauria de basar-se en:

- El reconeixement de les diferències històriques, culturals i polítiques, entre aquestes, el concert basc i la tradició catalana en dret civil i dret local.

- La igualtat de drets econòmics i polítics, concretada en la mateixa despesa per habitant per als mateixos serveis bàsics i en la mateixa proximitat potencial de l'administració dels serveis transferibles.

- L'opcionalitat, entesa com el dret d'una autonomia a optar per la prestació pròpia dels serveis transferibles o bé per la continuïtat del servei estatal (Extremadura ja ha dit, per exemple, que no vol policia autonòmica).

- Una aposta clara per la Europa de la subsidiarietat i, en conseqüència, l'assumpció decidida de la declaració de maig a Amsterdam, amb ocasió de la Cimera de Regions i Ciutats: més Europa i més regió, més ciutat.

És cert que els abusos del neoliberalisme internacional dels anys vuitanta semblen justificar un sa retorn a la raó d'Estat. Però ens equivocariem si no compreguéssim que aquells excessos els va permetre l'elector per alguna raó: precisament per l'excés d'intervenció, per la suficiència insultant del funcionari, la "insolence of office" que junt a la "slowness of justice", la lentitud de la justícia, tornen una i altra vegada des del món. leg de Hamlet fins als nostres dies i demanen vents lliibertaris. I en mans de la dreta aquells vents volen dir: desregulació dins i guerres a fora, és a dir, nacionalisme i mercat pur i dur.

Avui hem d'avançar sense oblidar aquestes lliçons. Avançar cap a l'articulació de solucions globals, però solucions que han de justificar en cada cas la intervenció, el cost públic, l'impost que el paga, la distància a la qual s'actua. Tot això no pot

donar-se ja per sabut ni per lògic: s'ha d'anar explicant modestament en cada cas. Afortunadament, i contra el que normalment es diu, molt d'aquest esperit es va filtrar en l'actuació socialista dels anys passats, de la mà del pragmatisme dels González, Serra i Solbes. Gràcies a això tenim avui, per exemple, llibertat de televisió: la privada és la més equànime en aquest període de formes autoritàries i consignistes.

Si es va pecar d'alguna cosa va ser d'un excés de "solucions nacionals" a problemes que no ho eren. La gota que va omplir el vas va ser aquell codi penal que criminalitzava els *graffiti*. De tant solucionar els grans problemes (la defensa, l'entrada en Europa i l'OTAN, l'Espanya de les autonomies, la cobertura sanitària, la generalització de l'educació, les pensions de la gent gran) no vam caure que els petits, els de la qualitat, els de les classes mitjanes, els de les ciutats, els del soroll, els de la inseguretat, etc. només tenien solucions des de la proximitat, des del món local.

Per a això no estàvem preparats. No n'hi haurà prou amb el liberalisme "macro" dels socialistes més avisats. Feia falta un ànim llibertari que va mancar, un autèntic deixar fer a la societat, als poders locals, a les ONG, a la joventut... i a les autonomies que més enllà de la seva (nostra) monòtona vindicació de recursos i competències eren capaces de responsabilitzar-se de molts problemes.

Ara ens toca començar des d'avall. Plantejar el federalisme fiscal a l'americana, a tres nivells: federal, autonòmic i local. Aplicar els estàndars escandinaus i holandesos, on dos terços de la despesa pública neta és gestionada en l'àmbit local, provincial i/o regional. Com a Suècia, on l'impost sobre la renda de les classes mitjanes i modestes, amb un tipus del 30%, es destina als municipis per a l'educació (20%) i a les províncies per a la sanitat (10%). Només els més rics, que paguen més del 30%, contribueixen a l'Estat (diplomàcia, investigació bàsica, defensa, etc.). Aquí es veu què és el que es considera bàsic.

A Espanya hauríem d'arribar l'any 2.000, al repartiment per meitats de la despesa

pública neta entre Estat i governs locals i regionals (50-25-25), sempre que es faci el pacte autonòmic de les comunitats de l'article 143 i el pacte local de mai acabar. Serem llavors en condicions d'apuntar, per a l'any 2004/2005, a aquest 40-30-30 dels països europeus modèlics. (S'entén, en tot cas, que la despesa pública de què es parla no inclou ni pensions ni contributives, ni amortitzacions del deute públic). El novembre de l'any passat i després el març, el president del govern em va assegurar que hi hauria pacte autonòmic abans del que jo m'imaginava i també pacte local. A veure si és veritat.

“ El federalisme no és una bandera del segle XIX: és la més actual, la més sostenible, la més socioliberal, la més autonomista i la menys uniformista ”

Mentre no hi hagi justícia local no hi haurà autèntica policia local i mentre aquesta no acabi de desplegar totes les seves potencialitats no hi haurà autoritat democràtica, seguretat acceptable, neteja, prevenció de la droga i justícia ràpida. La metadona en mans de governs locals experts ha fet més contra les sobre dosis que la llei de prohibició del consum i les ordenances municipals autoritàries que la van seguir. Tot això és federalisme. A Catalunya, catalanisme. El federalisme no és una bandera del segle XIX: és la més actual, la més sostenible, la més socioliberal, la més autonomista i la menys uniformista, l'única base real per a la *bundestreue*, la confiança entre tots, la lleialtat a l'interès general, que d'una altra manera, no s'obtidria mai en una mesura satisfactòria. Si el volem anomenar d'una altra forma, no passa res. Des de Catalunya, l'acceptarem igual. Amb entusiasme. Tot i que no estaria malament dir les coses pel seu nom.

A Bèlgica el federalisme pot haver anat més enllà del que sembla aquí sensat. Però no caiguem en aquest reduccionisme. A Bèlgica, Europa li ha caigut a sobre. I això

l'ha salvada i perjudicada alhora. L'antic exemple alemany i el recent federalisme italià -com per suposat el devolucionisme britànic en favor d'Escòcia i Gal·les- indiquen altes camins. Europa va per aquest camí. Els italians acaben d'aprovar (el passat 15 de març) una llei marc en virtut de la qual (article 2) les ciutats i regions poden desenvolupar totes les tasques públiques que siguin d'interès general dels seus ciutadans, incloses les actualment exercides per les oficines estatals en els respectius territoris, excepte les tasques que s'especifiquen a l'article 3 i queden reservades a l'Estat. L'important no és el nombre de competències reservades a l'Estat -que van començar sent cinc en el primer esborrany i van acabar en vint en el text aprovat- sinó el fet mateix de la reserva per excepció i la prestació a nivells més propers com a regla.

En les recents sessions de la comissió bicameral italiana que estudia la reforma de la constitució s'han aprovat textos que defineixen la república federal italiana (l'apel·latiu "federal" va caure a l'última formulació) com una entitat formada per municipis, províncies, regions i estat (sic); i que estableixen el principi de subsidiarietat en termes clars: l'Administració només farà el que no pugui fer la societat i dins de l'Administració privarà sempre el nivell més proper, excepte per raons que s'hauran d'explicitar. En quasi tots els contextos (no em refereixo ara tant sols a Itàlia) aquestes raons es refereixen a l'eficàcia i a l'equitat o redistribució o cohesió. S'ha invertit la càrrega de la prova. Ara ja no es postula la bondat democràtica sols del que aprova la cambra parlamentària erigida en representació de la nació, sent aquesta l'únic nivell significatiu, sinó que es postula la delegació, per part d'aquesta cambra, de les competències envers la societat, entenent que la distància en l'exercici de la potestat pública és un mal a evitar en la majoria dels casos. El vent que escombra Europa podria arribar a França, a la nostra veïna França jacobina (i modèlica per a nosaltres en moltes d'altres coses) abans que a Espanya. Espero que no serà així. L'oportunitat és nostra. Val la pena caçar-la.

Se presentó en Barcelona la alternativa de izquierdas gallega para las autonómicas

Las fundaciones Rafael Campalans y Nous Horitzons, vinculadas al PSC y a Iniciativa respectivamente, organizaron un acto de presentación de la alternativa de izquierda gallega, la coalición electoral del Partido Socialista, Izquierda

Unida y Los Verdes de cara a las elecciones autonómicas. Una candidatura que ha recibido el apoyo de un amplio abanico de la sociedad gallega y que tiene serias posibilidades de poner fin a la hegemonía conservadora en Galicia.

► Abel Caballero en un momento de su intervención

► Los principales dirigentes del PSC e IC estuvieron presentes

Para dar a conocer a la sociedad catalana este proyecto se convocó esta conferencia. Más de 300 personas llenaron la sala de actos del Col.legi de Periodistes de Catalunya el jueves 18 de septiembre para escuchar los parlamentos de Jorge de Ribeiro -Os Verdes-, Anxo Guerreiro -Esquerda Unida-Esquerda Galega- y Abel Caballero -PSdG-PSOE-, candidato socialista a la presidencia de la Xunta. "Esta coalición quiere, y lo ha conseguido, despertar la ilusión de los sectores progresistas gallegos, que son mayoritarios", esta frase de Abel Caballero define bastante bien el ambiente que se vivía en la sala, el ambiente que se vive en Galicia desde la presentación pública -el 31 de mayo en Vigo- de la alternativa de izquierdas al gobierno conservador de Fraga. Jorge de Ribeiro, líder de los verdes gallegos, definió la candidatura como "una coalición natural entre las tres fuerzas políticas que protagonizarán el futuro" y con el valor añadido, según él, de contar con "un programa ecológico completísimo, el más completo del Estado español y uno de los más completos de Europa,

con la voluntad y la sensibilidad de aplicarlo y sacar a Galicia del tercer mundo ecológico en que se encuentra". El líder de los verdes gallegos concluyó afirmando que "el XXI será un siglo ecológico o no será" y destacó el hecho de que la candidatura contase con el apoyo de los verdes europeos. El coordinador general de Esquerda Galega, Anxo Guerreiro, sin citar a Anguita, no ahorró críticas a la actitud de éste y sus correligionarios diciendo que "esta candidatura representa la superación de los discursos de la casa común y de las dos orillas", ya que "el futuro de la izquierda no puede estar condicionado por los errores anteriores del PSOE". El líder de Esquerda Unida-Esquerda Galega señaló también que "la coalición no es extrapolable en sus términos concretos". Por su parte, Abel Caballero afirmó que la coalición quiere hacer "un cambio radical en Galicia". Una Galicia que por culpa del gobierno de Fraga se encuentra "en un proceso activo de retroceso social, con la reforma educativa paralizada y una creciente privatización de la sanidad pública" y, añadió, "con un recorte

importante de las libertades", hecho que se manifiesta en situaciones tan antidemocráticas como las que posibilita el reglamento del Parlamento gallego, que prohíbe a los diputados replicar al presidente de la Xunta o a los consejeros. Según Caballero, esta situación de desgobierno en Galicia ha provocado incluso "un desencanto entre los propios votantes de la derecha" y el nacimiento "fácil y espontáneo" de una alternativa integradora de la izquierda, que quiere ser "mucho más que la suma aritmética de los partidos que la forman, quiere despertar la ilusión de los sectores progresistas gallegos". Movilizar, en definitiva, los 600.000 votos que la izquierda saca en las elecciones generales y que se quedan en sólo 300.000 cuando son autonómicas. A preguntas de algún asistente, el candidato socialista a la presidencia de la Xunta fue rotundo al afirmar que el objetivo de la coalición es "ganar, ser la primera fuerza en el Parlamento y formar gobierno", un ejecutivo que no será de coalición con los nacionalistas del BNG, sino que buscará apoyos parlamentarios puntuales.

C. Romero

Breus

► Pep Mòdol exigeix la creació del Consell de l'Audiovisual

El senador per Lleida, Pep Mòdol, ha defensat una moció al Senat que, en síntesi, exigeix del Govern la constitució del Consell de l'Audiovisual, organisme plural que hauria de vetllar pels continguts televisius tal com es va aprovar a la Comissió Especial constituïda durant la passada legislatura i presidida per la nostra companya Victòria Camps. La determinació del Ministeri de Foment d'atribuir a la Comisión Nacional del Mercado de las Telecomunicaciones (CNMT) les funcions de tutela i seguiment d'aquests continguts no és acceptable.

► Pep Mòdol la passada legislatura i presidida per la nostra companya Victòria Camps. La determinació del Ministeri de Foment d'atribuir a la Comisión Nacional del Mercado de las Telecomunicaciones (CNMT) les funcions de tutela i seguiment d'aquests continguts no és acceptable.

► Pere Jover intervé sobre la transferència de les competències de trànsit

El diputat per Barcelona, Pere Jover, ha intervingut en el tràmit de presa en consideració de la proposició de llei de CiU i PP per la qual es transferirà la competència de trànsit a la Generalitat de Catalunya. El diputat, en la seva intervenció, ha posat especialment de manifest que aquest fet històric és la conseqüència dels acords de desplegament assolits anteriorment entre el govern socialista i la Generalitat. Ha insistit, també, que no és acceptable l'actitud de la Conselleria de Governació respecte de la incorporació de guàrdies civils al cos de mossos.

► Xavier Sabaté acusa a PP-CiU de voler privatitzar els ports

El Diputadot por Tarragona ha negado, en el debate sobre la reforma de la Ley de Puertos, que ésta tenga carácter autonomista. Con esta ley, si bien es cierto que el gobierno de la Generalitat podrá designar a las autoridades portuarias, no se produce ningún avance significativo en la definición,

► X. Sabaté desde Catalunya, de la política comercial y de inversiones de los puertos de Barcelona y Tarragona. Por el contrario, la ley generará confusión, poca claridad en la gestión, en la exigencia de responsabilidades. Sabaté ha defendido las enmiendas socialistas que iban dirigidas a garantizar un sistema portuario estatal coherente, que tuviera en cuenta los intereses de cada puerto y los del conjunto, con una participación efectiva de las CC.AA. y con el interés general como prioridad.

Pressupostos 97: un negoci ruïnós per a Catalunya

Durant el debat parlamentari dels pressupostos generals del 1997 vàrem assistir a un lamentable espectacle. El grup de CiU es negà a donar suport a les esmenes socialistes i en va retirar moltes de les seves, confiant que el govern Aznar les executaria extrapressupostàriament. Doncs bé, tot just quan els pressupostos per al 1998 tenen la seva entrada al Congrés dels Diputats, ha arribat el moment de fer balanç d'aquella actuació i els resultats són ben pobres. Els nivells d'execució pressupostària són irrisoris, com també ho és el de licitacions i adjudicacions durant el temps que portem d'exercici.

Aquests darrers dies, des del PSC, s'ha denunciat abastament aquesta situació. Va ser en Josep Borrell en la seva condició de portaveu socialista a la Comissió de Pressupostos qui qualificava com a catastròfics els resultats efectius del pacte PP-CiU en matèria pressupostària, en els seus dos principals vessants: les inversions i el finançament. Pel que fa a les inversions incloses als pressupostos generals, en fase d'adjudicació només significuen a hores d'ara poc més del 6% de les del conjunt de l'Estat, essent impresentable que una comunitat autònoma com Galícia, que es troba en el seu any electoral, s'emporti més del 22%.

Un estudi fet amb la col.laboració de diversos companys del partit experts en la matèria sobre els 100 projectes d'inversió més rellevants a Catalunya, dóna com a resultat que només vint s'estan executant i deu més estan en procés d'adjudicació, la resta encara ni s'han licitat. Per la seva banda, la modificació del sistema de finançament autòmic ha estat un engany del sr. Aznar al sr. Pujol i, de retruc, rebrem tots els catalans. En fonamentar-se prioritàriament la política fiscal dels conservadors en els impostos indirectes i les taxes, el pes relatiu de l'IRPF ha baixat en el conjunt de la pressió tri-

butària, la qual cosa ha comportat que els ingressos de la Generalitat per aquesta via seran sensiblement inferiors als de les comunitats autònomes que no acceptaren el nou sistema i continuen finançant-se a través de transferències indexades en relació al conjunt de la despesa de l'Estat. Els càlculs més ajustats donen que els catalans suportaran un diferencial negatiu d'un 5% en relació als altres territoris de l'Estat, subjectes al

► Lluís Miquel Pérez i Segura.

finançament de règim comú. Cada vegada pren més fermesa la tesi dels socialistes catalans d'assegurar l'estabilitat del sistema de finançament basant-lo en la participació de diverses figures tributàries de caràcter estatal, ja que aquest sistema no pot dependre d'un sol impost, sinó que ho ha de fer d'un conjunt d'impostos amb una oscil.lació recaptatòria que s'autoneutralitzi entre ells.

Aquests darrers dies, el nostre primer secretari, Narcís Serra, ha tornat a fer la mateixa oferta a CiU que ja va fer l'octubre passat en portes del debat de pressupostos: posar-se d'acord en quines són les inversions que Catalunya necessita i, cas d'aconseguir-ho, votar-les conjuntament. Aquesta seria una veritable solució en bé dels catalans, confiem en la responsabilitat de CiU i restem a l'expectativa.

Lluís Miquel Pérez i Segura

Coordenador de l'Àrea d'Economia del Grup de Diputats i Senadors del PSC a les Corts Generals

Activitats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya

Polèmica amb Flotats i el Teatre Nacional

La inauguració del Teatre Nacional de Catalunya i el posterior desistiment de contracte del seu director-fundador Josep M. Flotats han aixecat una gran polseguera als mitjans de comunicació. És per això que els Diputats del PSC Antoni Dalmau i Joan Ferran han elaborat un reguitzell de preguntes al Govern per tal de mirar d'aclarir els punts foscos d'aquesta tortuosa història i intentar descobrir si existeix o no, finalment, alguna política teatral per part de Convergència i Unió.

► J. Ferran

Assumpte Guàrdia Civil-Mossos

El diputat al Parlament de Catalunya Celestino Corbacho ha declarat en relació al conflicte dels guàrdies civils de trànsit sobre la negativa del Govern de la Generalitat a que aquests puguin formar part de la futura unitat de trànsit dels Mossos d'Esquadra el següent: "El Govern de la Generalitat ha estat mesquí i poc sensible acceptant només que un 15% de guàrdies civils puguin incorporar-se als mossos d'esquadra. Amb aquesta decisió del Govern no només es comet una injustícia en el terreny personal de moltes famílies, s'ha despreciat tota l'experiència d'un col·lectiu de professionals que redundaria en un millor servei a les ciutadanes i ciutadans de Catalunya".

► C. Corbacho

Iniciatives en defensa dels infants

Rosa Barenys i Marina Geli han presentat al Parlament de Catalunya diverses iniciatives relacionades amb l'explotació i abús sexual de menors, orientades a debatre la política de la infància i la família, la salut mental i la seva aplicació en programes per als infants i adults.

► Rosa Barenys

El PSC creu que per avançar en polítiques i estratègies per a la prevenció del risc social dels menors, cal revisar els circuits d'acció social a la família i a la infància per conèixer o constatar una vegada més on es produeixen els punts febles, que poden portar a situacions d'explotació infantil.

Solucions als problemes juvenils

Les iniciatives parlamentàries a l'entorn de les polítiques de joventut han tingut especial dedicació en les ajudes específiques als joves en la compra del primer habitatge, ja que l'ajuda d'un 5% a fons perdut ha desaparegut en el present any. Les accions parlamentàries demanen mantenir aquestes ajudes, ja que faciliten la creació de les condicions necessàries per fer efectiu el dret a un habitatge digne.

► Manuel Bustos

La despenalització de la insumissió és l'altre petició al govern de la Generalitat, entenent la impossibilitat de mantenir com a delicte una situació que en el terme de 5 anys segurament no existirà, com també ha mencionat el govern espanyol. Al mateix temps s'han realitzat preguntes parlamentàries amb la voluntat de solucionar el problema dels joves que han de passar revisió mèdica, amb motiu de realitzar el servei militar, al restar tancat l'Hospital Militar de Barcelona. Per últim, hem reiterat el nostre interès pel manteniment i la millora dels punts d'informació juvenil que conformen la xarxa principal d'informació que arriba als joves.

Jornades sobre política de govern a Catalunya Construïm l'alternativa

Sota el lema "Construïm l'alternativa", la Comissió Executiva del PSC ha decidit convocar i organitzar unes jornades sobre política de Govern a Catalunya, que se celebraran al llarg de diverses sessions, entre finals del 1997 i començaments del 1998.

Aquestes jornades volen cobrir diverses finalitats. Per una banda, creiem que poden ser el marc idoni per reflexionar i debatre sobre els principals problemes i reptes de la societat catalana, valorar l'actitud del Govern de CiU en relació amb aquests, i avançar idees o propostes per resoldre'ls. Pensem,

paràlisi i a la manca d'idees del govern de CiU, i que té voluntat clara de ser i representar aquesta alternativa guanyant les properes eleccions. Aquestes jornades s'estructuren en deu àmbits de treball, que són els següents: L'autogovern de Catalunya i el seu context; Parlament, Govern i administracions públiques; Drets i llibertats, justícia i seguretat; Infraestructures i ordenació del territori; Medi ambient; Educació i recerca; Cultura i mitjans de comunicació; Economia, treball i sectors productius; Serveis Socials i, Salut. Al davant de cada àmbit hi ha un equip de treball, que prepara el guió de temes a tractar, elabora llistes de possibles col·laboradors i comença a redactar papers. Les jornades serviran per fer públic el material elaborat i per debatre'l amb totes les persones que vulguin participar-hi, siguin o no militants del PSC.

Més enllà de les col·laboracions que demanaran als responsables de l'organització de les Jornades, volem oferir a tots els militants del Partit la possibilitat de participar-hi. Per tant, us convido a fer-ho, a aportar a aquestes jornades les vostres reflexions, idees o propostes sobre aspectes concrets de l'acció de govern a Catalunya. Aquells que estiguen interessats a fer-ho, empleu i retorneu-nos la fitxa que s'ha fet. Per a qualsevol dubte o consulta us podeu adreçar al coordinador de les jornades, el company Josep Mir. Cal l'esforç de tots per assegurar que aquestes jornades siguin un èxit de participació, de renovació d'idees, de creativitat, de credibilitat i de rigor en la construcció de l'alternativa de progrés al Govern de Catalunya.

Joaquim Nadal

L'endeutament del govern de Pujol

► Martí Carnicer

D'acord amb les dades conegudes, i tal com veníem dient els socialistes des de fa molt de temps, l'endeutament que s'ha generat amb els diferents governs del sr. Jordi Pujol s'ha convertit en un dels elements més preocupants i determinants de la situació econòmica de la Generalitat.

D'acord amb les dades del tancament de comptes de 1996, l'endeutament total de la Generalitat superava el bilió i mig de pessetes. En aquesta data l'endeutament es repartia entre l'administració directa del govern, 1.174.000 milions, i les empreses i organismes autònoms, 356.000 milions. Cada any el nou endeutament supera el que s'havia previst inicialment. En els pressupostos de 1996 es previa un augment net màxim de 54.000 milions pel conjunt del deute, la realitat va ser un increment de 219.000 milions, multiplicant per 4 les

necessitats de finançament extern del govern. Això mostra, d'una banda, els problemes que té el Govern per quadrar els seus comptes i, d'altra, la incapacitat de complir els compromisos assumits en el Parlament de Catalunya.

Hom reconeix que el volum total del deute és preocupant, però que encara ho és més el ritme amb el que aquest està creixent. En l'últim any ha crescut més d'un 17% i en els darrers tres anys pràcticament s'ha doblat, ha passat de 823.000 milions a l'any 1993 a 1.530.000 l'any 1996.

Aquest ritme galopant de l'evolució del deute de la Generalitat és el resultat d'una política totalment descontrolada de les despeses del govern. En contra del que es podria esperar, l'origen d'aquesta necessitat d'un endeutament cada cop més elevat no està en una important política d'inversions que requereixi incrementar el nivell de recursos, ben al contrari, en els últims anys la capacitat inversora del govern s'ha reduït de forma evident i, per tant, estem en una situació totalment contradictòria, menys inversions i més endeutament.

Per cercar la causa d'aquest fort endeutament cal mirar l'evolució de les despeses corrents. Des de fa ja temps el Govern mostra

la seva incapacitat de controlar les despeses de funcionament. Com que amb els recursos habituals no en té suficient, ha contractat préstecs de tresoreria, que ha de retornar en el termini màxim d'un any, per poder pagar els proveïdors. La novetat en els últims anys ha estat la transformació d'aquests deutes a curt termini en deutes a llarg, un clar abús de llei i una barbaritat des del punt de vista presupostari.

És tan forta la crisi i la preocupació que està generant la situació econòmica del govern que fins i tot els seus socis en el Govern central, el PP, han posat el crit al cel i han demanat al conjunt de CA que respectin els acords presos per la convergència econòmica de Maastrich, tot afegint que el govern de CiU era un dels que més s'havia desviat en relació a les previsions inicials.

D'acord amb les dades que publica el Banc d'Espanya, Catalunya és la comunitat autònoma més endeutada a l'Estat espanyol. Amb un endeutament de 1.238.000 milions a finals de març de 1997, el Banc d'Espanya no té en compte l'endeutament de les empreses i organismes autònoms, el deute generat pel govern Pujol està més d'un 40% per damunt del següent, Andalusia amb

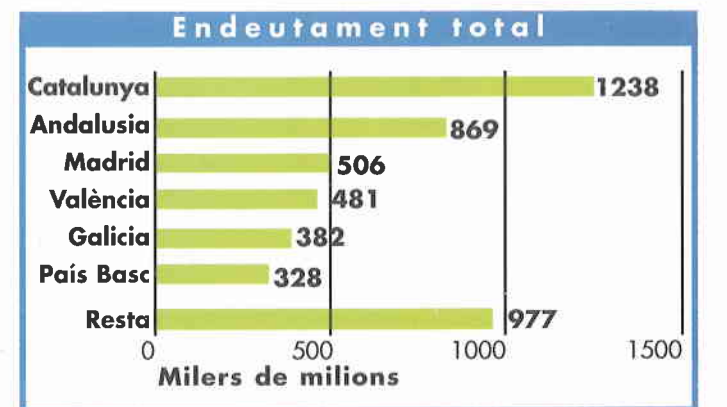
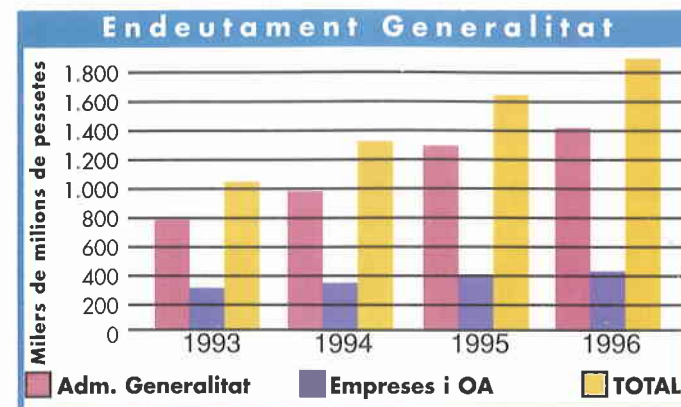
869.000 milions. El deute de Catalunya per sí sola representa més de la quarta part del conjunt de tot l'endeutament de les CA. Aquesta participació és molt més alta que la corresponent a altres referències habituals com la població, 16%, o el PIB, 19%.

També en el ritme de creixement del deute Catalunya és una de les comunitats capdavanteres. De març de 1996 a març de 1997 l'augment ha estat del 26%, únicament superats per Canàries, que és una comunitat poc endeutada.

Per tant, i resumint, Catalunya és a la vegada una de les comunitats autònomes més endeudades, en termes absoluts i relatius, i amb un ritme de creixement que també és dels més alts. És en la manca de rigor i control de la despesa del Govern on cal cercar l'origen d'aquest problema i no en cap mena d'enemic exterior com li agrada dir a CiU. Una de les tasques prioritàries del proper govern progressista de la Generalitat de Catalunya serà redreçar aquesta situació i retornar Catalunya al lloc que li correspon també en l'àmbit de les finances, recuperant tot el prestigi que hem perdut amb el govern Pujol.

Martí Carnicer

Portaveu a la Comissió d'Economia del grup socialista al Parlament

Cristina Real, nova alcaldessa de Cerdanyola

Cerdanyola del Vallès compta des de finals de setembre amb una alcaldessa socialista, Cristina Real, que ha substituït al també socialista Celestino Sánchez, que ha estat alcalde del municipi des del 1979.

Cristina Real, que fins ara era primera tinent d'alcalde, va ser elegida per primera vegada regidora de Cerdanyola a les eleccions del 1983, un any després d'ingressar al PSC. La seva elecció com a alcaldessa, que va tenir el suport de destacats membres del partit, va comptar amb el vot favorable de 19 regidors (PSC, CiU i IC-EV) dels 25 que hi ha al Consistori.

Alcalde socialista a Vilaplana

Ernest Aymaní (PSC) ha estat elegit nou alcalde de Vilaplana (Baix Camp, 510 h.) en substitució d'Agustí Ferré (CiU). Aymaní ha assolit l'alcaldia a proposta del mateix Ferré que, després de 18 anys d'alcalde, va decidir retirar-se al complir els 65 anys. El Consistori és governat mitjançant un pacte entre els tres grups polítics amb representació: CiU (3), ERC (2) i PSC (2).

Un any de pacte municipal a Lleida

El pacte municipal a la ciutat de Lleida entre el PSC i IC-EV ha complert un any. L'alcalde socialista Antoni Siurana, ha valorat positivament les relacions entre els dos partits. Segons Siurana, en tan sols dotze mesos ja s'ha acomplert el 60% del que es va pactar. Les àrees de govern en què s'està avançant més són, segons Siurana, les d'Educació, Participació veïnal, Medi ambient i el disseny del pla estratègic.

El pacte entre el PP i CiU treu diners als municipis de Catalunya

L'administració local catalana està indignada a causa de l'aprovació "amb traïdoria i nocturnitat" –va ser aprovat l'u d'agost- d'un Reial Decret del Ministeri d'Administracions Públiques, que traspasa al Govern de la Generalitat els recursos econòmics que fins ara anaven directament a l'Administració Local de Catalunya.

En concret, el Reial Decret aprovat suposa que les diputacions catalanes deixen de rebre els diners de l'Estat destinats a tirar endavant inversions locals als municipis.

Alcaldes i regidors socialistes, la Federació de Municipis de Catalunya i la Diputació de Barcelona i, fins i tot, la mateixa Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP), presidida pel PP, ja han expressat públicament el seu profund malestar per aquesta situació, així com el temor que el món local català vegi retallats, de forma sensible, els seus recursos econòmics.

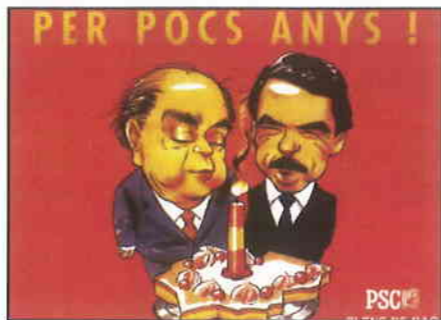
Moció de la Diputació de Barcelona

L'aprovació del Reial Decret suposa per la Diputació de Barcelona la pèrdua d'una partida destinada a carreteres, que varia cada any, però que en el darrer exercici va ser de 350 milions de pessetes, i de l'elaboració de l'Enquesta d'Infraestructures i Equipaments Locals.

El Ple que la Corporació provincial barcelonina va celebrar a finals de setembre va aprovar una moció, presentada pel PSC i IC-EV, instant el Ministeri d'Administracions Públiques a anul·lar el Reial Decret. Segons la moció de la Diputació de Barcelona, el traspàs de recursos econòmics al Govern de la Generalitat no dóna cap garantia que aquests diners acabin revertint a l'Administració Local.

La moció aprovada considera el Reial Decret com "un greu atac a l'administració local catalana, ja que qüestiona la seva capacitat de relació directa amb l'Administració de l'Estat, i apunta cap a una subordinació jeràrquica vers el poder autonòmic, que no encaixa ni amb la Constitució ni amb la Carta Europea d'Autonomia Local".

A més, la Diputació considera "paradoxal" la situació creada arran de l'aprovació d'aquesta iniciativa per part del Ministeri d'Administracions Públiques, ja que la Llei 7/1993, de Carreteres, del Parlament de Catalunya retira la titularitat de les carreteres a la Diputació sense que des d'a-

quella data hagi estat possible arribar a cap acord de traspàs de la xarxa, fora dels 60 quilòmetres de l'anomenada xarxa bàsica, i malgrat l'explícita i constant voluntat exposada pel govern de la Diputació.

Amb tot, la moció de la Corporació provincial assenyala el compromís de l'ens local d'esmerçar els recursos que s'alliberin del traspàs de la gestió de les carreteres a la Generalitat a la cooperació local, i en especial, al manteniment de la xarxa viària de titularitat local, que és competència obligatòria municipal.

Una agressió més

Per al secretari de Política Municipal i president de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes, el Reial Decret del Govern del PP suposa "un nou atemptat a l'autonomia local. Una autonomia que està sent qüestionada des de fa molts anys a Catalunya, per Convergència i Unió (CiU), que no ha pogut digerir mai que l'esquerra, i en particular el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), governi la pràctica totalitat dels grans municipis de Catalunya".

Manuel Royes, que continua reclamant la col·laboració lleial de totes les administracions de govern de Catalunya i Espanya, creu que gairebé un any i mig després de la constitució del govern del PP a Madrid, sostingut per un pacte amb CiU "les administracions locals a Catalunya i Espanya continuem patint la insolidaritat de les administracions de l'Estat i de la Generalitat. Una insolidaritat que no permet millorar els serveis que les ciutadanes i els ciutadans demanen de les seves administracions públiques".

Els municipis tornen a demanar un Pacte Local que millori la qualitat de vida dels ciutadans

En un acte a l'Ajuntament de Barcelona, convocat per la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) per tal de demanar de nou la signatura del Pacte Local, representants polítics de més de 283 municipis de Catalunya van constatar que "dinou anys després d'haver-se aprovat la Constitució, l'encaix de l'administració local en les estructures de l'Estat encara no està resolt".

▶ Joan Clos i Manuel Mas durant l'assemblea municipalista

La Jornada de la FMC, que va ser presidida per Pasqual Maragall, va reclamar majors competències per als municipis i va aprovar una declaració final d'onze punts, amb l'objectiu de contribuir a un acord de caràcter polític i institucional que reforci el paper del món local de Catalunya.

En resum, la declaració final demana que l'Estat es comprometi a reconèixer l'autoritat i la representativitat dels alcaldes en el seu terme municipal. En aquest sentit, cal que l'Estat i la Generalitat reconeguin políticament els ajuntaments i traspassi a l'alcalde la representació ordinària d'ambdues administracions dins el municipi.

Els càrrecs polítics locals reunits al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona també van reclamar per l'administració local el dret a accedir al Tribunal Constitucional, així com una Comissió Nacional d'Administració Local amb més competències i més ajustada a la realitat existent, i amb una presidència compartida entre l'Estat i els municipis. També es demana que les relacions entre els municipis d'Europa siguin flexibles i no estiguin subordinades als formalismes del Ministeri d'Afers Exteriors

El Pacte Local ha d'incorporar les telecomunicacions

La declaració final de la Jornada posava un accent especial en la signatura d'un Pacte Local. En aquest aspecte, els representants locals veuen com a imprescindible incorporar al Pacte les matèries que

afecten a les telecomunicacions, i exigeixen que la TV local i per cable siguin considerades serveis públics de titularitat municipal.

En aquest mateix sentit, es considera fonamental que el Pacte inclogui els principis bàsics aprovats en les darreres assemblees de la FMC, en relació a la redistribució de la despesa pública (50-

25-25) i la supletòria que està assumint el món local. També es reclama una nova llei de bases de contractació i de procediment administratiu, que permeti que el Parlament de Catalunya pugui desenvolupar més àmpliament les lleis de contractació i procediment administratiu de les administracions locals de Catalunya.

Moció de la FMC davant el Pacte Local

La Federació de Municipis de Catalunya (FMC) ha redactat una moció, que compta amb el suport de la Secretaria de Política Municipal, en favor d'un Pacte Local, per tal que els grups municipals socialistes la presentin en els seus respectius consistoris. La moció afirma que "la tasca realitzada pel conjunt de l'Administració Local catalana ha estat bàsica en la consolidació del país i del seu autogovern. Malgrat aquesta tasca, per l'administració de l'Estat el desenvolupament polític i econòmic del món local no ha estat una prioritat. A això s'afegeix a Catalunya la poca sensibilitat municipalista demostrada pel Govern de la Generalitat, que ha atemptat i continua atemptant contra l'autonomia municipal.

El municipalisme català no vol renunciar a mantenir la potestat de relacionar-se, amb igualtat de condicions, tant amb el Govern de l'Estat com amb la Generalitat de Catalunya, per tal d'obtenir el reconeixement polític necessari i dotar-se dels recursos i les eines bàsiques per al seu desenvolupament, amb la clara voluntat de defensar la seva independència i autonomia, reconeguda per la Constitució i la

Carta Europea d'Autonomia Local". En concret, la moció demana a tots els partits polítics que, sobre les bases de les diferents propostes de Pactes Locals existents s'asseguin per tirar endavant accions polítiques i legislatives per aprovar i desenvolupar el PACTE LOCAL. També, demana al Govern de la Generalitat que s'impliqui en el procés de discussió i aprovació del Pacte Local, i que faci seves les reivindicacions del món local català en les negociacions entre el Govern de la Generalitat i l'Estat, així com que tingui en compte en les seves accions legislatives i polítiques les resolucions aprovades per la Federació de Municipis de Catalunya en la Jornada del 20 setembre.

La Moció acaba demanant al Govern de la Generalitat "un triple pacte amb l'administració local de Catalunya: un pacte de lleialtat institucional, que reconegui el paper polític d'ambdues administracions; financer, que augmenti els recursos que els pressupostos de la Generalitat aporten al món local; i territorial, per tal de dissenyar una nova ordenació territorial que defensi els interessos locals".

El PSC hace una decidida apuesta por la recogida selectiva de residuos

La sensibilidad medioambiental de nuestra sociedad es algo cada vez más patente. Y entre los diversos problemas que afectan a nuestro entorno natural, el de los residuos, es uno de los más palpables y acuciantes. En la famosa regla de las 3 "R" -reducir, reciclar, reutilizar- se halla una de las principales claves para abordar la cuestión desde una óptica sostenible.

La protección del medio ambiente es una preocupación creciente entre la ciudadanía. Cuestiones como la lluvia ácida, la destrucción de la capa de ozono o la deforestación paulatina del planeta son temas que ya ocupan páginas y páginas de los diarios, algo impensable hace algunos años. Pero, seguramente, han sido problemas más directos, más ligados al desarrollo urbano, los que han hecho abrir los ojos a la gente sobre la necesidad de cambiar de actitud respecto al medio ambiente. La contaminación de los vehículos a motor, el ruido o los residuos nos han hecho conscientes de que el respeto a nuestro entorno natural nos atañe a todos.

El aumento del nivel de vida en nuestro país ha llevado aparejado un crecimiento geométrico de la basura doméstica. Un crecimiento muy ligado a la generalización de comercializar productos con envases no retornables y fabricados con materiales no degradables. El método tradicional de arrojar los residuos a un ver-

tedero se ha mostrado ya como ineficaz, por su alto impacto ambiental y por la imposibilidad de "digerir" un volumen creciente de desechos.

“La recogida selectiva se ha extendido en los últimos años a un catálogo cada vez más amplio de residuos”

Ante esta situación, la regla de las 3 "R" -reducir, reciclar y reutilizar los residuos- se presenta como la solución de futuro. Una sencilla máxima con importantes beneficios medioambientales añadidos. Permite minimizar el uso de materias primas, economizar energía, reducir la contaminación sobre el entorno natural y

urbano, y conservar el paisaje y la calidad estética del entorno, tanto urbano como natural.

El 20%, por ejemplo, del peso de las basuras es papel y cartón. Es un material muy fácil de reciclar. Una tonelada de papel reciclado evita la tala de dos árboles grandes y reduce considerablemente la contaminación atmosférica y del agua, ya que la producción de papel es un proceso industrial muy contaminante. El vidrio, por su parte, es un material al 100% reciclable, que no incide en el medio ambiente. Utilizando los contenedores verdes podemos ahorrar con una tonelada de vidrio reciclado: 1,2 toneladas de materias primas, una tonelada de residuos industriales y cien kilos de petróleo. Pero la recogida selectiva se ha extendido en los últimos años a un catálogo más amplio de residuos, algunos de ellos altamente contaminantes como las pilas. También se recogen ya selectivamente medicamentos, envases y embalajes, aceites fritos, latas de aluminio, etc. Aún así todavía estamos muy lejos de los niveles europeos de recogida selectiva.

Marco legislativo

La Llei 6/93 Reguladora del Residus i el Programa de Gestió de Residus Municipals constituyen el marco legislativo catalán en la materia. Unos instrumentos con unas previsiones demasiado optimistas y unas exigencias excesivas para los pocos medios que la Generalitat ha dispuesto para su aplicación, dejando toda la carga de su imple-

► Es necesario que el ciudadano se conciencie de lanzar cada tipo de residuo a su contenedor correspondiente.

mentación a los ayuntamientos. Pero una ley básica para que la regla de las tres "R" tenga éxito es la de envases y embalajes, no en vano la fracción de estos materiales en la basura doméstica es cada vez más importante. Catalunya genera 10.000 millones de envases usados cada año, lo que significa una media de cinco envases por ciudadano y día.

La Ley de Envases y Residuos de Envases aprobada recientemente por la mayoría del PP establece que se debe alcanzar, hasta el año 2001, un nivel de reciclaje de entre el 25 y un 45% de los envases usados, con un mínimo del 15% para cada uno de los distintos materiales de envasado (vidrio, papel,...). La ley ha sido fuertemente contestada desde la izquierda y los grupos ecologistas, ya que no establece objetivos de reducción de envases y no restringe el uso del PVC, un plástico altamente nocivo para el medio ambiente. Una ley, sin duda, hecha a medida de la patronal, muy poco medioambiental.

La citada ley ha dado origen a Ecoembalajes España, una sociedad constituida por varias industrias para gestionar la recuperación selectiva y el reciclaje de envases y embalajes. La empresa calcula que esa actividad generará un sobrecoste de 40.000 millones de pesetas en tres años, que debe asumir la industria productora de envases. Los productores y distribuidores tendrán que pagar una can-

tidad destinada a posibilitar el reciclaje de los envases que pongan en circulación a cambio de obtener un símbolo acreditativo que permitirá la libre circulación de mercancías en el ámbito comunitario, el punto verde.

“La ley de envases y embalajes aprobada por el PP es muy poco medioambiental y está hecha a la medida de la CEOE”

El AMB produce la mitad de los residuos de Cataluña

El Area Metropolitana de Barcelona produce alrededor de la mitad de los residuos que se generan anualmente en Catalunya. Por poner una idea gráfica, cada día se podría llenar un Palau Sant Jordi hasta el techo con la basura que tiran los habitantes de la conurbación barcelonesa: un millón de bolsas de basura. Para hacer frente a este problema, acuciada además por el cercano cierre del vertedero del Garraf -destino hasta ahora de la mayor parte de estos residuos-, el Area Metropolitana de Barcelona aprobó recientemente el Programa Metropolitano de Gestión de Residuos Municipales -

PMGRM-, cuyo horizonte se sitúa en el 2006.

Actualmente un 69% de los residuos va directamente al vertedero, un 27% es incinerado en las plantas de Montcada i Sant Adrià, un 3% corresponde al reciclaje inorgánico -vidrio, papel y cartón, envases y embalajes- y un 1% va a la planta de compostaje de Castelldefels. El objetivo para el 2006 es que el reciclaje llegue al 30%, se incinere sólo el 33%, un 7% vaya a depósitos controlados y de la fracción orgánica un 18% se destine a la metanización -producción de energía- y un 12% al compostaje -producción de compost, un abono de alta calidad-. El volumen de inversión previsto estarían en torno a los 23.000 millones de pesetas, que serían 47.000 si se construyera la incineradora de la Zona Franca, finalmente descartada.

Los objetivos de toda recogida selectiva sólo serán posibles con la implicación activa de la sociedad, y en este sentido las campañas de educación y sensibilización jugarán un papel muy importante. De lo que no cabe duda es que el medio ambiente se está convirtiendo en una de las principales prioridades de la agenda política y de que los socialistas hacemos una decidida apuesta por la recogida selectiva de residuos

La Festa de la Rosa se consolida como el gran encuentro anual del socialismo catalán

Más de 20.000 personas llenaron el recinto de La Pineda de Gavà el 21 de septiembre en la Festa de la Rosa, lo que significa la mayor convocatoria hasta la fecha. El secretario general del PSOE, Joaquín Almunia, no sólo intervino en el acto político de la tarde, sino que pudo captar de primera mano las opiniones e inquietudes de la militancia.

La cita contaba este año con importantes y novedosos alicientes. Las actuaciones musicales y lúdicas se multiplicaron por dos al haber dos escenarios, y los asistentes pudieron disfrutar de un amplio menú cultural -aerobic, sevillanas, danza catalana, extremeña, gallega, guitarra flamenca, bailes de salón, magia, etc.- que se complementó con la petanca, el dominó, el tenis de mesa o los juegos infantiles.

Pero el plato fuerte fue sin duda la presencia del secretario general del PSOE, Joaquín Almunia. Hizo una rueda de prensa al mediodía acompañado de Narcís Serra y se paseó por todo el recinto recibiendo los ánimos, los saludos y las más variadas muestras de afecto del gran número de militantes y simpatizantes que se congregaron, entre ellos numerosos miembros de la ejecutiva nacional -Josep Maria Sala, Manuel Royes, Josep Borrell, Josep Montilla, Mercedes Aroz, Joan Clos, etc.-, alcaldes y otros cargos públicos y orgánicos del PSC.

Por la tarde, Pasqual Maragall, abrió el turno de intervenciones en el acto político diciendo que "se equivocan los que dicen de mí que soy un político independiente, que pasa del partido. Es mentira. Maragall es un socialista, nada más que un socialista, digan lo que digan". Su parlamento fue como una especie de despedida como alcalde delante de la militancia. Por su parte, Narcís Serra, refiriéndose al penoso espectáculo del concierto-homenaje a Miguel Angel Blanco, dijo que "el incidente no está cerrado y los ciudadanos ven gestos de manipulación del PP en el concierto de Las Ventas y como la

► A la izquierda, Almunia y Serra removiendo unas típicas migas. Arriba, los dos escuchando la intervención de Pasqual Maragall en el acto político.

► A la derecha, los juegos infantiles, que hicieron las delicias de los más pequeños. Abajo, Narcís Serra y Pasqual Maragall en el acto político.

► A la derecha, Manuel Royes y Josep Montilla

extrema derecha se está expresando en los actos y manifestaciones convocados por el PP".

Al hablar de política catalana, el primer secretario del PSC volvió a reafirmar que el gobierno de la Generalitat "está parado" y "no tiene proyecto", añadiendo a continuación que "Pujol está pasando por el aro por el que hasta hace poco quería que pasara Aznar".

Según Narcís Serra, el pacto PP-CiU es "un mal negocio para Catalunya, para España y para la democracia". "Para recordarlo -añadió- en la campaña de las próximas elecciones catalanas, el PSC repartirá la foto del Majestic", el hotel en que Pujol y Aznar firmaron el acuerdo que permitió a éste ser presidente del gobierno.

Almunia se paseó por todo el recinto, recibiendo numerosas muestras de afecto de militantes y simpatizantes

Finalmente, Almunia cerró la Festa de La Rosa con un discurso que recogió de forma brillante todas nuestras críticas a la política de regresión social y democrática que lleva a término el gobierno de la derecha. Para Almunia, está claro que Aznar "no soporta la crítica, no soporta ni tan sólo los muñecos del guiñol y quiere acabar con el debate y la libre expresión de las ideas".

Como ejemplo de estas actitudes señaló que "cuando el ministerio fiscal lo critica, se ríe de los fiscales, y cuando lo critican los medios de comunicación, lo compra, los amenaza o los persigue". Almunia acusó al gobierno de subir los impuestos en contra de sus promesas, de ir hacia la destrucción de la sanidad y la enseñanza públicas, y de privatizar todas las empresas estatales.

Una forma de hacer política que definió muy bien diciendo que "el PP cree que el poder no es para servir a la sociedad, sino para servirse a sí mismo". El secretario general del PSOE se refirió también a la crisis de Izquierda Unida, negando rotundamente que los socialistas estemos detrás de ella. "En los últimos tiempos, algunos votantes de IU huyen despavoridos de esta formación, pero no porque nosotros los llamemos, sino porque nos vienen a buscar ellos", afirmó.

► Josep Borrell saludando a un militante.

► Josep Maria Sala fue uno de los primeros en llegar a la fiesta.

► Joaquín Almunia saludando a Joan Ferran, secretario de organización de la Federación de Barcelona. Abajo, "Pallassos sense fronteres" también quiso estar presente en la Festa de la Rosa.

► Maragall, Almunia, Zaragoza, Montilla y Sala escuchando el parlamento de Narcís Serra.

► El toro mecánico estuvo muy concurrido.

► María Freiria, primera secretaria de la JSC, Almunia y Celestino Corbacho.

Contra la libertad de expresión

Javier Pradera establecía (El País, 24-9-97) un certero paralelismo entre Juan Villalonga, presidente de Telefónica, y el ex presidente de Banesto Mario Conde. Ambos coinciden, en efecto, en su afán desmesurado por disponer del máximo poder mediático. Conde lo intentó hace algunos años, cuando se hallaba en la cima del dinero y de la fama, y buscaba desembarcar en la política, con la Moncloa como objetivo último. Consiguió su propósito en buena parte: desde El Mundo- cuya creación y lanzamiento no se entenderían sin el decisivo apoyo de ese gran truhán de las finanzas- a Antena 3 TV o el semanario Epoca, por ejemplo, sin olvidar la frustrada operación de La Vanguardia o su influyente presencia en el diario ABC.

Juan Villalonga, por su parte, viene cabalgando cual victorioso caudillo comanche, por emplear el divertido vocabulario raimoniano, y avanza por las verdes praderas comunicacionales, ávido de exhibir como trofeo las cabañeras de todos los rostros pálidos felipistas que se le resistan. Mientras, el jefe telefónico aguarda la derrota final del general Polanco y sueña con el anhelado asalto al Fort Prisa. Villalonga arrolla sin tregua en el frente mediático, con la tranquilidad que proporciona tener garantizada la financiación de sus múltiples batallas, pues pagan a la fuerza los usuarios de Telefónica. Se beneficia así, sin escrúpulo alguno, de un formidable monopolio arteramente transformado en punta de lanza del Gobierno, "al servicio de la estrategia de ocupación partidista del estado por el PP (...)", conforme a la precisa observación del mencionado columnista de El País. Ahora, Villalonga acaba de penetrar en el recinto propiedad del Grupo Recoletos, mayoritariamente en poder del británico Grupo Pearson.

Telefónica ha comprado el 20 por ciento del citado grupo español, el cual, en paralelo, ha adquirido un 10 por ciento de Antena 3 TV. Dicho de otro modo: Telefónica ya controla casi el 35 por ciento del canal que en 1992, significativamente, fue comprado por Mario Conde. Al 22,7 por ciento, cerca del máximo legal permitido, que ostenta Telefónica hay que sumar ese otro 10 por ciento vía Recoletos. Al mismo tiempo, Juan Villalonga, o sea, el PP, podrá modular con relativa facilidad los contenidos que distribuyen diarios como Expansión o

Diario Médico, aparte de los mensajes, más o menos subliminales, de un rotativo tan masivo como es Marca, incluyendo además revistas como Actualidad Económica, Telva o Gaceta Universitaria. Todos estos títulos pertenecen al Grupo Recoletos, cuyos directivos son próximos, al menos espiritualmente, a ciertos ministros, al presidente del Congreso de los Diputados y a diversos altos cargos de la actual Administración conservadora.

Mario Conde y Juan Villalonga tienen, desde luego, varios puntos en común, entre los cuales sobresale la osadía. ("El futuro de la comunicación es de los osados", dijo el íntimo amigo de Aznar recientemente). Los dos se inspiran, en todo caso, en el modelo Berlusconi: los mass/media convertidos en soporte para alcanzar el poder político. Villalonga, sin embargo, ha recibido el encargo moncloíta de transformarlos en un colosal incensario a mayor honra y gloria del Partido Popular a fin de mantenerse en el machito contra viento y marea. O, si se prefiere, y para ser más exactos, contra la libertad de expresión, gozne de todas las libertades.

Enric Sopena.

Presidente del Club de Periodistas

Josep Maria Lladó

El racó d'Internet

SIN NOVEDAD EN LA ESCUELA

Las luces rojas de alarma siguen sonando. Tampoco este nuevo curso escolar va a significar un cambio en el esquema mental de muchos educadores. Tampoco han contado con los recursos y el estímulo necesarios para que esto se haya producido. Así las cosas, el inicio del curso 97-98 pasará a la historia con un nuevo "¡Sin novedad en la escuela!". La gravedad de esta situación es cada vez mayor. Nuestro sistema educativo, en la escuela y en la universidad, está lejos de las necesidades actuales. Urge su adaptación a las demandas de una sociedad sometida a una transformación tal que ve modificados continuamente sus parámetros más inmutables.

No se trata solamente de dotar con medios y recursos -ordenadores, conexiones en red, etc.- a escuelas y universidades, que también. Es necesario entender que los cambios económicos que se están produciendo de manera vertiginosa en una sociedad globalizada, están afectando y modificando las dinámicas sociales y culturales, y no siempre sus consecuencias tienen un sentido democrático y cohesionador de nuestras comunidades más inmediatas. Se trata de poner en marcha nuevos métodos educativos, muchos de ellos ya a nuestro alcance, que hacen más eficaz la transmisión de los conocimientos y la información. Cada vez más, y más deprisa, van a suceder cosas, quieran o no quieran los señores Pujol y Aznar, que afectarán profundamente el presente y el futuro de nuestras empresas, de nuestras ciudades y de nuestro país.

La sociedad de la información no es un referente o un paradigma teórico. Internet no es un juguete ni una distracción (57 millones de usuarios, más de 500 universidades y 3.600 periódicos en la red). Aquí hay una revolución en marcha, y va a ser tan trascendental, si no más, de lo que fue la revolución industrial para nuestros abuelos. Y es a partir de la adaptación de nuestro sistema educativo a esta nueva realidad que podremos estructurar y fortalecer democráticamente una sociedad futura que en gran medida aún está por definir. Si no es así, serán otros quienes impondrán qué hacer y cómo hacerlo.

Vicenç Badenes

LECTURA

per Jaume Sobrequés

Fernando Savater El valor de educar

QUINTA EDICIÓN

Ariel

Fernando Savater, "El valor de educar". Barcelona, Ariel, 1997. 222 pàg.

Les administracions democràtiques han aconseguit, en els darrers anys, la plena escolarització; quelcom que no era gens fàcil d'imaginar a mitjans dels anys setanta. El repte, en aquest terreny, consisteix avui en millorar la qualitat de l'ensenyament. Per assolir-ho no calen només majors recursos materials ni més enginy en els canvis de plans d'estudi o en l'arquitectura de la denominació de les diverses etapes del sistema educatiu. Cal, per damunt de tot, una reflexió profunda sobre el mateix fet d'educar, sobre l'educació com a tasca per aconseguir la formació integral de les noves generacions. És el que fa de manera lúcida, innovadora, plena de sentit comú i comprensible -qualitat, aquesta darrera, que

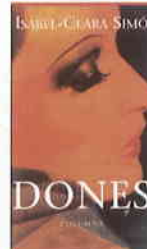
no és freqüent en aquest tipus de literatura- el professor de la Universitat Complutense de Madrid, Fernando Savater, en el llibre que avui presentem. Savater parteix de la base que "educar és crear en la perfectibilitat humana, en la capacitat innata de aprendre i en el desig de saber què la anima, en que hay cosas (símbolos, técnicas, valores, memorias, hechos...) que pueden ser sabidos y que merecen serlo, en que los hombres podemos mejorarlos unos a otros por medio del conocimiento".

El llibre, a través de l'estudi de conceptes i fenòmens educacionals relacionats amb els continguts de l'ensenyament, el paper de la família, el risc d'una educació amb escassos continguts humanístics i en el paper de la llibertat, és un al·legat a favor de l'educació, sobretot de la primària i la mitjana, i del mestre-educador com a persona que té el "valor" de dedicar-se a aquesta professió.

L'epíleg -una carta a la Ministra d'Educació- sintetitza el pensament de Savater en relació al paper dels poders públics i en relació als principis que han d'inspirar una política educacional: pluralisme, llibertat, universalitat, igualtat, etc.

El llibre conté així mateix una interessant antologia de textos d'autors que, al llarg dels segles, han parlat d'educació, des de Homer, Plató i Aristòtil, fins a Claude Lévi-Strauss, José Bergamín, Michel Foucault, entre molts d'altres. Una relació bibliogràfica selectiva permet al lector tenir una guia de lectura de les més modernes obres que, a diversos països, s'han ocupat de l'educació i els seus problemes.

ALTRES LLIBRES

Isabel-Clara Simó, "Dones". Barcelona, Columna, 1997. 179 pàg.

L'autora ens presenta una deliciosa, incisiva i lacerant mirada sobre disset tipus de dona, totes diferents, perquè "cada dona és un individu, i cap no és espècie".

Antonio Tabucchi, "La cabeza perdida de Damasceno Monteiro". Barcelona, Anagrama, 1997. 184 pàg.

Una novel·la que captiva el lector amb el seu implacable alè narratiu. En aparència un thriller. Però, al mateix temps, el relat d'una crònica de successos.

ART

BARCELONA MADRID 1898 1998

"Barcelona-Madrid". Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. c/. Montalegre, 5. Barcelona. Fins al 18 de gener.

Organitzada conjuntament per la Comunitat de Madrid i l'Ajuntament de Barcelona, aquesta exposició fa un repàs d'un segle d'avinença i desavinença cultural entre Madrid i Barcelona, tot confrontant obres de pintors catalans i madrilenys. Pintura, escultura, dibuixos, fotos, documentació i audiovisuals són l'excusa per evocar les relacions culturals que han mantingut Barcelona i Madrid al llarg d'aquest segle. Aquesta exposició dona fe d'unes relacions complexes, és un debat sobre l'existència de dos cultures diferenciades, però també fa palès els trets semblants entre les dues ciutats. La mostra s'estructura en cinc apartats (1890-1914, 1914-1931, 1931-1939, 1939-1975 i 1975-1997), simbolitzats pels creadors més significatius de cada època: Casas, Nonell, Zuloaga, Miró, Picasso o Antonio López, entre d'altres.

José Luis Martín:

“La gente empieza a ver que la derecha incumple sus promesas”.

J.L. Martín es siempre la tira más leída. *Jota Ele*, que así es como le dicen, es el padre de dios, el progre, la vena de caricatos que un jueves de hace 21 años alborotó a moralistas, mojigatos y otros *padres de la patria*. Desde *Diagonal-468* resume cada día, en cuatro módulos de ingenio, la España de entrelíneas. Y lo hace al mejor estilo anglosajón: de una manera mordaz, socarrona, realista, casi muda.

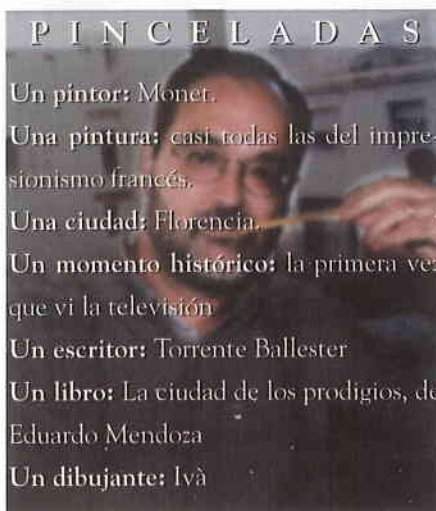
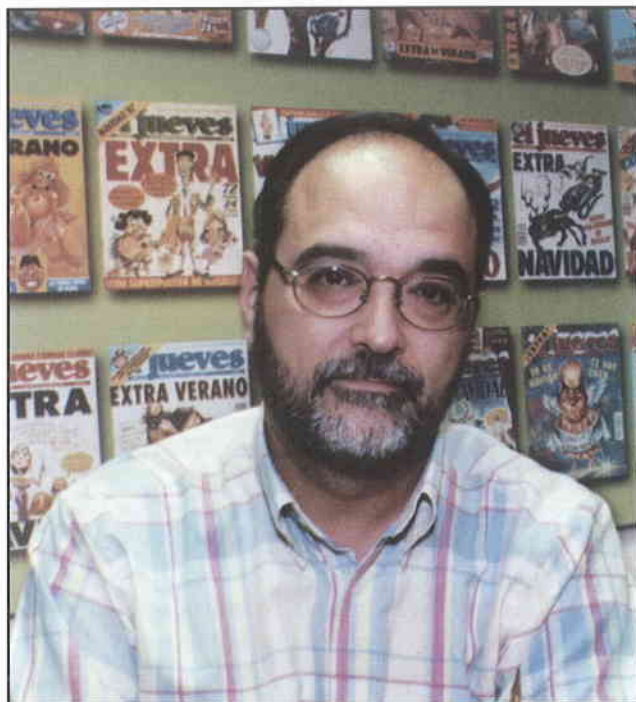
Una trayectoria impecable, José Luis

Quizás sí, aunque nada meritaria. Tuvimos la suerte de tropezarnos con la transición en un momento en el que aparecieron más revistas que dibujantes. No me importa tanto lo que he hecho como lo que me queda por hacer, situación que me provoca una cierta angustia al pensar que no las llegaré a hacer. Porque lo cierto es que lo mío es hacer cosas nuevas, escribir, redactar guiones para cine y televisión, por ejemplo.

Veinte años después, ¿crees que tus tiras siguen molestando?

La verdad es que no. El humor ha perdido fuerza, aunque no audiencia. Hace 20 años el humor tenía la exclusividad de la verdadera crítica. Con el tiempo se han diversificado las posibilidades de crítica. Antes se estudiaban las maneras de evitarlas, ahora sólo importa la manera de digerirlas. La verdad es que los humoristas gráficos estamos un poco frustrados.

Empezaste en *Mataratos* y *Por favor*, viste el cielo en *Interviú*, continuaste como empresario, editor y productor, y te has hecho grande como creador de historias entre controles presupuestarios, gestión de personal y planes contables. Eres el respetable señor Martín y, a la vez, el corrosivo Jota

Ele. ¿Sorprendente no?

Ser empresario y creador de humor gráfico exigen las mismas dosis de creatividad. Por otro lado, creo tener un cierto sentido numérico y de la lógica que me ayudan a entender y resolver los problemas.

¿Cómo ve Barcelona un observador de carboncillo como tú?

Hay que reconocer que se ha hecho un trabajo formidable y que han quedado zonas muy bonitas, aunque es cierto que hay un exceso de autocomplacencia y que yo no participo de la euforia colectiva actual. Desde luego, sin la izquierda no se hubiera conseguido la transformación que todos celebramos, aunque también es verdad que el franquismo nos dejó zonas irrecuperables y angustiosas.

¿Y España?

No soy optimista. Hay más bienestar y se ha avanzado mucho, aunque deberíamos evolucionar más y más rápido. En este país existen una serie de problemas endémicos como la demagogia, la envidia y la injusticia, que me llevan a pensar que sociológicamente hemos avanzado poco. Desde la derecha no cambiará nada, desde luego. Son muy listos, están muy bien asesorados, aunque la gente tiene memoria y empieza a ver que se incumplen las promesas.